

DAAN ESCH

STEM

ROMAN

 LANNOO

STEM

Geschrapte passage

Tussenspel

een imaginaire ontmoeting tussen Arcangelo, Angelina en de oude vrouw

BALLETTO

Pas de deux

- Zullen we dansen?
- Wat? Jij en ik?
- Waarom niet?
- Omdat ik een dame ben.
- Ja. Een dame met een hele mooie stem.
- Maar jij bent een schooier.
- Niet waar. Ik studeer. Ooit word ik zanger. Net als u.
- Om het even. Ik dans niet.
- Het is heel simpel. Zal ik het u leren?
- Ik dans niet met jou. Blaag! Simpel genoeg voor je?
- Het... Het spijt me. Ik... ik wou u niet beledigen.
- Donder op. Vort, vort!

- En u, mevrouw?
- Wat, mijn hartje?
- Wilt u niet met mij dansen?
- Ik? Daar ben ik veel te oud voor, jongen.
- Dat maakt toch niet uit? Zoiets verleert men niet.
- Je zou mijn zoon wel kunnen zijn.
- En dan?
- Dans jij nou maar fijn met iemand van je eigen leeftijd.
- Maar zij wil niet. En verder is hier niemand.
- Nou... Nee.
- U bent er wel.
- Juist, ja. Maar... Weet je, jij bent wel heel erg klein voor mij. Dat lukt nooit.
- Ik zal op mijn tenen staan. Speciaal voor u.
- Dat is aardig van je. Maar het helpt niet veel.
- En als u zich nu een beetje zou voorover buigen?

- Daar ben ik veel te stram voor. Mijn rug is niet zo best meer, schat.
- Wat jammer.
- Ja, hé.
- Maar het is niet erg.
- Nee?
- Nee hoor. Ik dans wel alleen.

- Kijk hem nou.
- Ik weet het.
- Dat lijkt nergens op.
- Oh? Ik vind het er wel koddig uitzien.
- Koddig? Hij doet maar wat. Geen maatgevoel. Geen greintje elegantie.
- Ach, wat. Hij maakt gewoon plezier.
- Keurt u dat dan goed? Dat baldadige getrappel? En dat... dat woeste gedoe met die armen?
- Hij is nog maar een kind. Het kan toch niet meteen perfect zijn?
- U bent gek.
- Heb jij kinderen?
- Wat? Nee. Geen haar op mijn hoofd dat daaraan denkt.
- Ah.
- Wat, 'ah'?
- Niks. Dat verklaart veel.
- Wat? Wat moet dát dan wel verklaren?
- Laat maar. Heus. Ik bedoelde er niks mee.
- Natuurlijk bedoelt u er iets mee! Wilt u me soms beledigen?
- Toe nou, liefje!
- Zeg het dan gewoon!
- Maar meiske toch.
- Zeg het! In mijn gezicht!
- Wat valt er dan te zeggen? Kinderen of geen kinderen. Dat is toch allemaal om het even?

- Wat doet u nu?
- Ik klap in mijn handen.
- Waarom?
- Er is geen muziek. Het minste wat ik kan doen, is de maat voor hem slaan.
- Hou daar onmiddellijk mee op!
- Kijk! Nu danst hij al heel wat minder wild. Mooi, hé?
- Ik eis dat u op staande voet ophoudt met klappen!
- Ach, kijk hem nu toch eens genieten. Zie je niet hoe gelukkig hij nu is?
- *(Huilt)*
- Niet doen. Niet doen, mijn engeltje. Kom eens hier. Kom maar bij mij.
- Ik wil hieruit!
- Dat willen we allemaal. Maar dat gaat niet.
- Waarom niet?
- Het is nu eenmaal wat het is. Het ziet ernaar uit dat we tot elkaar veroordeeld zijn.
- Maar dat is ronduit absurd!
- Ik weet het. Ik weet het, liefje. Daar moeten we ons maar bij neerleggen.
- Wat? Moet ik dat nog aanvaarden ook? Dat is gewoon te gek voor woorden!
- Ssst. Stil nu maar.
- *(Snikt)*
- *(piena voce)* Flink hoor, jongen! Goed zo. Wij zijn trots op je.